

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1803/2020
19.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Велисав Мићић, адвокат из ..., против тужених: 1. ББ из ..., чији је пуномоћник Миле Секулић, адвокат из ... и 2. ВВ из ..., чији је пуномоћник Бранка Ђуровац, адвокат из ..., ради накнаде штете, вредност предмета спора 49.338,00 динара, одлучујући о ревизији туженог ВВ из ..., изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 366/19 од 01.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 19.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог ВВ из ..., изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 366/19 од 01.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог ВВ из ..., изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 366/19 од 01.10.2019. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Ивањици П 40/18 од 02.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени ВВ из ... (у наставку одлуке: друготужени) да тужиоцу накнади штету у износу од 49.338,00 динара са законском затезном каматом од 09.10.2018. године до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да друготуженом накнади трошкове поступка у износу од 32.520,00 динара. Ставом трећим изреке обавезан је тужени ББ из ... (у наставку одлуке: првотужени) да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 79.520,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Чачку Гж 366/19 од 01.10.2019. године, у ставу I изреке, преиначена је првостепена пресуда на тај начин што је обавезан друготужени да тужиоцу плати износ од 49.338,00 динара са законском затезном каматом од 09.10.2018. године до исплате. Обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 71.790,00 динара и појединачно првотужени износ од 4.694,00 динара, а друготужени износ од 37.746,00 динара. У ставу II изреке обавезан је

друготужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 15.873,00 динара. У ставу III изреке обавезан је тужилац да првотуженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 13.900,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену друготужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку за одлучивање о ревизији друготуженог као о изузетно дозвољеној.

Наиме, цитирана одредба закона предвиђа могућност одлучивања о ревизији и у ситуацији када овај ванредни правни лек по општим правилима не би био дозвољен, али под стриктно прописаним условима, то јест из таксативно предвиђених разлога. Друготужени у садржини ревизије не указује на постојање другачије одлуке донете у спору заснованом на истом или битно сличном чињенично-правном основу, па следи да нема потребе за уједначавањем судске праксе. Такође, ревидент не указује на постојање ширег значаја који би оправдао одлучивање о посебној ревизији ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Не указује ни на постојање потребе за новим тумачењем права, то јест да би примењено материјално право требало тумачити другачије него што је то учинио другостепени суд. Анализом садржине ревизије може се закључити да тужилац износи своје виђење чињенично-правних појединости конкретног случаја, што са аспекта прихватања одлучивања о посебној ревизији није од значаја.

Из изложених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије друготуженог у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је поднео тужбу дана 20.11.2012. године, ради накнаде материјалне штете. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде износи 49.338,00 динара или 438,44 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде значајно нижа од законом прописаног лимита, то следи да ревизија друготуженог није дозвољена.

Није од утицаја на дозвољеност ревизије то што је другостепени суд преиначио првостепену пресуду, имајући у виду да предметни спор има карактер парнице о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. Закона о парничном поступку. У овом посебном облику парничног поступка ревизија је изричито искључена као правни лек, према члану 479. став 6. истог закона.

На основу изложеног, применом члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић